

skal paa Restaurant, maa man jo bøje sig herfor, men saa burde der være Stedfortrædere, som kunde give en Besked, saa man ikke behøvede at gaa flere Gange.

Maa jeg med det samme rette en Anmodning til de højtærede Ministre om at faa indført en noget hurtigere Ekspedition i Ministerierne; den er uægtelig noget langsom. Som Eksempel herpaa skal jeg anføre følgende: I Fjor ved denne Tid vedtog Esbjerg Byraad en ny Sygehusvedtægt med nye Takster for Sygehusophold. Den var vedtaget ca. 6 Uger før Jul, for at den kunde træde i Kraft til Nytaar, og den blev straks indsendt til Ministeriet, men er endnu ikke kommet tilbage. Resultatet heraf er blevet, at Esbjerg Kommune, som havde budgetteret en Merindtægt af 72 000 Kr. for det Aar, der er gaaet siden, ikke har faaet disse 72 000 Kr. ind og har nu Underbalance for Sygehusets Vedkommende. Jeg vil spørge den højtærede Justitsminister, om ikke den Slags Sager kunde ekspederes noget hurtigere. Naar man ellers bebrejder de højtærede Ministre noget af den Art, plejer de at svare: Det er ikke mig, det var min Forgænger. Men i dette Tilfælde er det heldigvis saaledes, at den højtærede Justitsminister maa dele Æren med sin Forgænger, idet denne har haft Sagen den halve Tid, den nuværende højtærede Justitsminister har haft den anden halve Tid. Og det forekommer mig rigtignok, at den nuværende højtærede Justitsminister har den største Synd paa sin Samvittighed, for det er ham, der har haft den det sidste halve Aar, og det skulde synes naturligt, at han kunde have faaet den gjort færdig i den Tid.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel sagde i sin Tale, at jeg havde overvurderet ham og et Par andre Medlemmer, som jeg havde stillet ham sammen med i min foregaaende Tale. Jeg havde sagt, at de Herrer havde indvirket paa Statsministeren i et enkelt Tilfælde med Hensyn til Ordningen af de sønderjydske Anliggender, og det mente det ærede Medlem var en stærk Overvurdering af ham og hans Kammerater. Jeg vil derom sige, at hvis jeg havde sagt, at de ogsaa fremtidig vilde kunne øve Indflydelse paa den højtærede Statsminister, havde det maaske været en Overvurdering af de Herrer. Men jeg sagde udtrykkelig, at for Fremtiden vilde de ikke komme til at øve nogen Indflydelse paa Statsministeren, for Fremtiden vilde det være det ærede Medlem Hr. Pitzner, der vilde komme til at sætte Brødene i Ovn, der vilde

bestemme Retningen baade for det konservative Folkeparti og for det ærede Regeringsparti, og at de Herrer af højre Fløj af det konservative Folkeparti ikke vilde faa anden Opgave end den at knalde med Pisken paa samme Maade, som lille Peter, naar en Bondemand er ude at køre med ham, faar Lov at holde Tømmen og lege med Pisken. Og det kan jeg ikke antage er nogen Overvurdering af de Herrer af højre Fløj af det konservative Folkeparti.

Anden Næstformand (Parkov): Det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussen har Ordet for en kort Bemærkning.

L. D. Rasmussen: Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller kom med et Par Bemærkninger til mig i Anledning af min Omtale af den konservative Presses hadefulde Angreb mod Arbejderne og talte om, at den socialdemokratiske Presse omtalte Gullaschbaronerne og slog dem i Hartkorn med andre, jeg havde nær sagt skikkelige Mennesker, altsaa stillede dem op som en Norm. Man har fra den socialdemokratiske Presses Side omtalt Gullaschbaronerne for at vise det uheldige i hele vort Samfundssystem; man har derved vist, at disse Individuer i Samfundet, som maaske med større Ret kan kaldes for Skadedyr end for nyttige Mennesker, har kunnet flyde ovenpaa, har kunnet faa vældige Indtægter og har misbrugt disse vældige Indtægter, medens paa den anden Side en hæderlig, flittig Arbejder kun har kunnet tjene en Løn til Husbehov. Man har villet vise det uheldige i dette Samfundssystem, men hvad angaar det uheldige i at trække saadanne enkelte Eksempler frem, vil jeg dog minde om, hvad den konservative Presse ikke saa sjældent gør, idet den prøver paa at finde Arbejdere, som maaske er mindre heldige, og dem gør den saa til Norm for Arbejderklassen. Det er ret almindeligt; kan man ikke finde saadanne uheldige Eksemplarer, kan man ved Hjælp af sin levende Fantasi selv konstruere dem, og saa omtaler man dem paa en Maade, som giver Indtryk af, at Arbejdernes Optræden i disse Tilfælde er den almindelige blandt Arbejderne. Maaden, hvorpaa dette gøres, stemmer ganske med den Maade, hvorpaa Kampen førtes imod Arbejderklassen før 1899. Hvis man undersøger Højrepressen den Gang og det konservative Folkepartis Presse nu, vil man se, at Fremgangsmaaden er nogenlunde den